

Vojvodski stol, na katerem so svoj čas naši predniki Slovenci ustoličevali svoje vojvode (kliknite na fotografijo)

Koliko vemo o svojih prednikih, o svojem ljubem slovenskem narodu, če nam oblast skriva marsikaj, kar bi morali zvedeti, se podučiti, da bi se začeli zavedati svojih korenin in bi nehali o sebi misliti, da smo majhni, hlapčevski in posledično narod brez potrebne samozavesti. Pomnite, da tujci vas bodo samo toliko spoštovali, kolikor sami sebe spoštujete. Tudi, ko gre za osebno, vedite, da vas ljudje vidijo natančno take, kakršne sebe vidite. Povsem enako je z narodom. Ko bo zavedanje, da imamo biti na kaj ponosni, že zato, da smo stali inu obstali, kljub temu, da so nas zatirali, napadali in ožali naše ozemlje.

Da smo obstali, gre zasluga našim velikim možem, ki so se z vso svojo bitjo zavzemali za naš obstoj, in žalostno je, da se njih dobrih dejanj otroci ne učijo veliko v šolah, da bi jih tudi sami posnemali. Tega se ne sme, ker potem bi lahko še naprej obstajali, se krepili in napredovali kot

staroselski evropski narod. No, povejte, dragi Slovenci, kdo in kdaj je tako govoril, da bi svoje rojake spodujal k ljubezni do slovenskega jezika in do naroda?

»Ves svet je velik tempelj Božji, od sončnega izhoda do zapada se njemu čast in hvala poje in vsaka stvar poveljuje Vsemogočnega. Mala ptičica, slavuj, v zelenem grmu ponoči milo žvrgoli; velika postojna na planinah, ki visoko pod nebom leta in se po hribih in dolinah s svojim mogočnim krohotom glasi; mali pastirček, ki na paši svojo stranščico piska, kakor tudi grozovitni lev v puščavi; mili glas zvonov in orgel sladko petje v hiši božji, pa tudi strahovit grom, pred katerim se zemlja trese in nebo maje; najlepše pa človek, kateremu je stvarnik jezik dal, da bi mu z jezikom pel čast in slavo. Lepo je slišati glasne zvonove peti, še lepše orgle žvrgoleti, najlepši pa je, človeški glas s katerim poje in žvrgoli, žaluje in se veseli, beseda, katero mu je vsemogočni stvarnik dal, je naimentnejši in največji dar. Brez besede ali govora bi bila zemlja žalostna puščava, in vsaka človeška družčina bi bila le iho, dolgočasno zbirališče mutastih divjakov.

Med vsemi jeziki mora Slovincem naš materin jezik najljubši biti. Bratje in sestre moje! Slovenec bom Slovincem nove besede iz ljubezni materine govoril v slovenskem jeziku. Vselej so Slovenci besedo božjo radi poslušali, zupam, da tudi vi. Med apostolskimi možmi na Koroškem je bil sveti Modest, prvi škof gosposvetski, kateri v tej imenitni cerkvi počiva.

Slovenci, ki so tistokrat po vsem Koroškem, Štajerskem, Krajnsjkem, Ogrskem, Češkem in Moravskem živeli, so imeli tri imentine kneze: Rastislava, Svetopolka in Koclja, ki so kakor dobri očetje Slovincem kot svojim otrokom skrbeli za krščansko poučenje. Dva brata, modra in učena moža – sv. Ciril in Metod, ki sta v slovenske deže prišla, sta Slovence Boga prav spoznati, pa tudi pisati in brati učila in sta tako bila slovencev naimenitneša učenika in apostola, in Slovenci so se veselili, ki so toliko božje reči v svojem jeziku slišali.

Oh veliko se najde Slovencev, ki se svojega materinega jezika celo sramujejo in ne pomišljajo, da je pregrešno, se svojega jezika sramovati, ga zatajiti in celo pozabiti.

NAŠ JEZIK JE BRAT TISTEGA GRŠKEGA JEZIKA, V KATEREM SO APOSTOLI IN EVANGELISTI SPISALI SVETO PISMO; ŽE VEČ TISOČ LET POŠTENI LJUDJE SLOVENSKO MARNAJO. SLOVENSKI JEZIK JE BRAT LATINSKEGA JEZIKA, V KATEREM SE SPLOH SVETA MAŠA SLUŽI, IN ŽE PRED TISOČ LETI SO NAŠI STARI OČETJE SVETO PISMO V SLOVENSKEM JEZIKU IN PO SLOVENSKO V HIŠI BOŽJI PREPEVALI BOGU SLAVO. KDOR SE TEDAJ TAKO STAREGA, IMENITNEGA JEZIKA SRAMUJE, JE PODOBEN ČLOVEKU, KI LEPO POŠTENO OBLAČILO RAZ SEBE IZTRGA, KI MU GA JE DAL DOBRI OČE, SE OBLEČE PO TUJE IN MISLI, DA BO LEPŠI.

Naš imeniten jezik slovenski se ne marnja samo po Koroškem; ni ga jezika na svetu, ki bi ga tako po širokem govorili, kakor jezik slovenski. Pojdi za jugom do morja, našel boš na Hrvaškem, Dalmatinskem ljudi, ki slovenje govorijo, kakor ti. Prehodi ogrsko, češko, poljsko in moravsko deželo, povsod boš našel svojo slovensko žlahto.

Slovenski jezik le tisti malo obrajša, ki sveta ne pozna in ne ve, kakšni ljudje živijo po svetu. Podoben je tak nevednemu otroku, kateri tudi misli, da je celovško jezero največje morje na svetu in da je onkraj Ljubekja že konec Sveta.

Kdor svoj materin jezik zavrže ter ga pozabi in zapusti, je zmedenemu pijancu podoben, ki zlato v prah potepta in ne ve, koliko škodo si dela. Slovenski starši, ki slovenski znajo, pa svojih otrok slovenskega jezika ne učijo, so nehvaležni hišniki, ki svojim otrokom drago domačo reč, slovenski jezik, zapravijo, ki so jim ga njihovi dedje izročili. Podobni so taki očetje in matere slabim gospodarjem, ki svoje očetno gospodarstvo prodajajo, drugo pohištvo kupijo, poslednjič pa večji del beraško palico najdejo.

Kar je oče dobrega od svojih staršev prejel, mora svojemu sinu zapustiti in, kar se je mati od svoje matere naučila hvalevrednega, bo tudi zapustila svoji hčeri. Materin jezik je najdražja dota, ki smo jo zadobili od svojih starih: skrbno smo ga dolžni ohraniti, olepšati in svojim mlajšim zapustiti. Človeški jezik je talent, ki nam ga je Gospod nebes in zemlje izročil, da bi ga uporabljali zato, da bi storili veliko dobrega. Kdor svoj materin slovenski jezik pozabi, malopridno svoj talent zakoplje; Bog bo enkrat terjal in vsi zaničevalci svojega poštenega jezika bodo v zunanjo temo vrženi.

O, ljubi in pošteni slovenski jezik, s katerim sem prvi svojo ljubeznivo mamo in dobrega ateja klical, s katerim so me moja mati učili Boga spoznati, v katerem sem prvokrat svega stvarnika častil – tebe hočem, kakor najdražji spomin svojih rajnih staršev, hvaležno spoštovati in ohraniti; v slovenskem jeziku svoje ljube brate in sestre, Slovence, najrajši učiti; želim, kakor hvaležen sin svoje ljube matere, da, kakor je moja prva beseda slovenja bila, naj tudi moja poslednja beseda slovenja bo. Tudi vsak pošten Slovenec – ravno to želi, mislim, da želite ravno to tudi vi.

Usmiljeni Bog, vsemogočni stvarnik je dal človeštvu dušo in telo. Telo potrebuje poštenega oblačila, duša pa zgovornega jezika; kar je za telo oblačilo, to je duhu jezik in beseda. Vi skrbite svoje telo lepo obleči; ali boste pozabili preskrbeti svoji duši pošteno govorjenje? Veliko staršev med vami novo šego ima, svoje otroke le po novi šegi učiti in na svoj stari slovenji marenj celo pozabiti. Oh, to je hudo delo in velika izguba! Ravno v tem jeziku, v katerem so vas vaši ljubi starši že brati in lepo govoriti naučili, ste dolžni tudi vi svoje otroke učiti; ako ne, tako niste vredni biti dobri sinovi in hčere svojih poštenih staršev!

Zakaj hudobec je, ki svojih staršev ne spoštuje; tudi oni vas kdaj po vstajenju za svoje mlajše ne bodo hoteli spoznati. Govorjenje, ki ste ga od svojih prednikov prejeli, ste dolžni svojim otrokom, kakor žlahte lastnino zapustiti.

Otroci, ki se ne naučijo slovensko govoriti od svojih staršev, izgubijo veliko premoženje, ki se več povrniti ne da. Kolikor jezikov kdor govoriti zna, toliko ljudi velja. Kako nemarno bi bilo, da bi vi starši svoj materin jezik svojih otrok ne učili, kakor so naučili vaši očetje in matere vas. Slovenci, ki svoj jezik malopridno zatajijo, so podobni neumnemu kmetu, ki svojo kmetiško suknjo sleče in začne gosposko nositi, da potem ni ne gospod, ne kmet. Rojen Slovenec, ki svoj narod zataji, je podoben pogreti jedi, ki nobenemu zdrava ni; tak človek svojega rodu žlahtne lastnosti pozabil in se slabostim privadi, in je, kakor preoblečen vran, od vseh zaničevan.

NE BODI VAS TEDAJ SRAM, DA STE SLOVENCİ, TO NAJ BO VAŠA ČAST!

Prizadevajmo si, vsak po svojem stanu, pošteno in prav po krščansko živeti, kakor so naši predniki, stari Slovenci, živeli. Slovenci so bili od nekdanj dobrega, usmiljenega srca; radi so potrebnim pomagali in sosedom dobro storili. Slovenci so bili od nekdanj pridni delavci, ki so polje marljivo obdelovali in živino lepo redili. Krivico komu storiti, jih je bilo strah. Pokažimo tudi mi, da smo POŠTENIH OČETOV, POŠTENI SINOVI!

LJUBITE SVOJ ROD, SPOŠTUJTE SVOJ JEZIK! ZA ČAST SVOJEGA JEZIKA VSAK POŠTENI MOŽ BOLJ SKRBI, KAKOR POŠTENI ŽENIN ZA ČAST IN POŠTENJE SVOJE NEVESTE.«

Zakaj je to počel ta veliki mož Slovenec? Da bi spodbudil k narodovi zavesti, ker je šlo za načrtno germanizacijo, ko naj spomnimo, da so še leta 1500 vse maše na Dunaju potekale v slovenskem jeziku. Si lahko mislite, kam in še čez smo bili naseljeni Slovenci! Tako je tudi tole zapisal in povedal ljubim Slovencem Anton Martin Slomšek leta 1838.

"Kdo je ponemčil Gorotana visoke planine in doline zelene častite koroške dežele, v koji so svoje dni mogočno gorotanski knezi gospodovali, kakor nanj priča jezer let stari kamniti prestol na starodavni ravnini poleg Gospe svete? Na grobu stare slave knezov prestol v zemljo leze na meji Nemčije in na bližnjem holmu častita stolica Gospa sveta že v Nemčiji medli, ali visoke gore Grebenca in Kačji vrh, Golovica in Svinja sta v nebo kipeče priče, da so svoje dni Slovenci po njih košatih livadah svoje črede pasli in z njih višin v sosednjo Tirolsko, Solnogradsko in Avstrijansko gledali in popevali gorske popevke, kjer sedaj ni slovenskega glasu ni več čuli. Bistrice po vseh krajih Nemčije po slovensko rožljajo, se v Dravo, Muro in Murco odmevajo, pa po njih bregovih ni več Slovencev, ki bi razumeli, kaj jim velijo reke in potoki, v starodavnih časih po slovensko krščene.

Koroške Brezje in štajerski nemški Gradec naj pripovedata v množini veliko varožev, trgov in vasi po nemških krajih, da so jih Slovenci stavili in v njih prebivali, v kojih so zdaj samo Nemci doma. Kaj so očitni sovražniki nekdanje Slovence po vseh teh krajih pobili in si po krvavem boju osvojili vse te slovenske lastnine? Nemškutarji so jih po malem Nemcem prodali ter sebe in svojo deco ponemčili.

Tako je postal Kačnik - Schlangenberg. Ostrovrhar pa Scharfenberg. Taka je šega nemškutarije starodavnih in naših časov...

Kdo je ponemčil naša slovenska mesta, v katerih so stari častitljivi meščani sicer nemško besedo znali, pa tudi poleg nemške lepo slovensko govorili, do sedanjega rodu lepo slovnsko molili in poslušali Božjo besedo? Današnja mladina se uči poleg nemške gostokrat tudi francoske besede, svojega domačega jezika pa ne zna, kakor bi bil vseh spoštovanih jezikov zavržek. Kdor ponemčuje še neprenehoma naše slovenske trge ter sela in po nemščini zeva kakor klopotec po vetru, rekoč: le nemško, le nemško!

Vse to nemškutarji delajo, ki slovenske zemlje kruh zauživajo in pijejo vince slovenskih gor, slovenski naroda pa zasramujejo in napeljujejo proste Slovence nemškovati in nemško vsaj na

pol hrustati. Tako se ponemčijo posli slovnskih roditeljev, ki se nemškutarjem v službo podajo. Svoje dni so se od takih pestrn in hišen gosposki otroci slovenske besede igraje učili; ako pa zdaj tako srako po slovensko nagovoriš, ti bo po nemško odgovor dala. Takim nemškonam božja beseda po slovensko dalej ne dopade, ne veselijo jih slovenske pesmi; celo moliti po slovensko je takih sram. Slovensko Bogu služiti pozabijo, nemškega se dosti ne naučijo in gostokrat z besedo materno tudi živo vero izgubljajo, da se usmili Bogu!

Kaj hočejo nemškutarji slovenskemu narodu storiti? Drhal želijo v dušni temi pustiti, svojim izvoljenim pa nemško kulturo ali omiko vsiliti, naj bi ubogo ljudstvo za nos voditi - hočejo, naj bi Slovenci tiho djali, da bi jim domače blago jemali in jih ponemčili. Tako so svoje dni sovražni Turčini delali.

Dunaj

AVSTRIJCI SO PONEMČENI SLOVENC

Ekipa OPS